

„Простор 8“ у знаку тражења нових форми

Прва, официјелна изложба наше прве вајарске групе у Београду, на ташмајданском парку, у потпуности оправдава смисао постојања, а нарочито естетске и уметничке интенције, ове полетне вајарске дружине, састављене од осморо талентованих младих уметника, који су се подухватили пионирског посла да сугеришу и ако је потребно — а изгледа да је потребно — наметну свој став у лансирању и пласирању скулптуре у наше још увек штуре и сиромашне слободне градске просторе, нарочито парков-

ске, и на тај начин скулптуру лише атељерских преграда, а нашим парковима и скверовима, с друге стране, подаре оне неопходне естетско-уметничке акценте. Треба, затим, напоменути да ташмајдански парк није идеалан простор за презентирање више уметничких објеката, нарочито већег формата и да многим који су видели прву изложбу ове групе пролетос, на платоима петроварадинске тврђаве, која је у свом заиста изврсном природном оквиру била крајње импресивна, ова садашња може изгледати, у најмању руку, као бледи отсјај једног великог и истинског уметничког доживљаја. Ово се нарочито може односити на ЈОВАНА СОЛДАТОВИЋА чија сјајна група „Породица“ — без сумње један од најекспресивнијих и најсадржајнијих радова ове изложбе — делује на интимним празним алејама овог не великог парка можда и сувише агресивно и гломазно. Његов други рад „Јелен“ није без дражи, али је то без сумње уметнички далеко минорније дело.

Остали из групе — можда баш из наведених разлога — користе ову прилику за нове експерименте и тражења, најчешће у формалном смислу. Ово у првом реду важи за МИШУ ПОПОВИЋА који икао нам се представља у новом руху, ипак остаје веран својој ранијој скулптури пуних, сочних, често преддимензионираних форми. Овога пута он им додаје један надреалистички акценат, којим само повећава експресивну моћ. АНА БЕ-

ШЛИЋ користи природне облике за интересантну ритмичку игру својих Хартунговских мирних и чистих форми; „Композиција“ јој је баш у композицији много мање успео рад. Но, овој скулптури, нема поговора, треба више топлоте и оригиналности. МИЛОШ САРИЋ у својој „Метаморфози“ у далеким асоцијацијама као да окреће поглед Липшицу. Нема сумње у формалном погледу његов рад има успелог ритма и динамике али испод те формалне разиграности и егзебиције нисмо осетили дубља и снажнија садржајна пулсирања. ОЛГА ЈАНЧИЋ врло логично наставља оном линијом коју је наговестила још својим „Бременитим формама“, овога пута само са јаче израженим графизмом, али у истим снажним и сочним облицима садржајно богатим и убедљивим. „Женски торзо“ спада, чак, међу овде најуспелија остварења. АЛЕКСАНДАР ЗАРИН у конструктивистичким сверама једнога Гонзалеса, проналази у свом ратном циклусу формална врло експресивна решења, док је ЈОВАН КРАТОХВИЛ у једној симболици све више апстрактно интонираној, која није лишена израза, али која на жалост није у стању ни да нас интензивније заинтересује и узбуди. РАТОМИР СТОЈАДИНОВИЋ у свом „Јутру“ остаје доследан својим финим елегантним али складним формама, испод којих уметничко било скоро да не осећамо. Ипак, овај рад — у свом домену — спада међу ретко успела и привлачна остварења.

Раде ПРЕДИЋ